№ 3. КИЇВ. ЛЮТИЙ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

А В МАТЕРІ ОДИНАК

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— Що ти йому цю нещасну сотню ткнув! Діти солідних батьків по ресторанах гуляють, а твій, мов той сирота, по пивних тиняється.

М. БІЛКУН

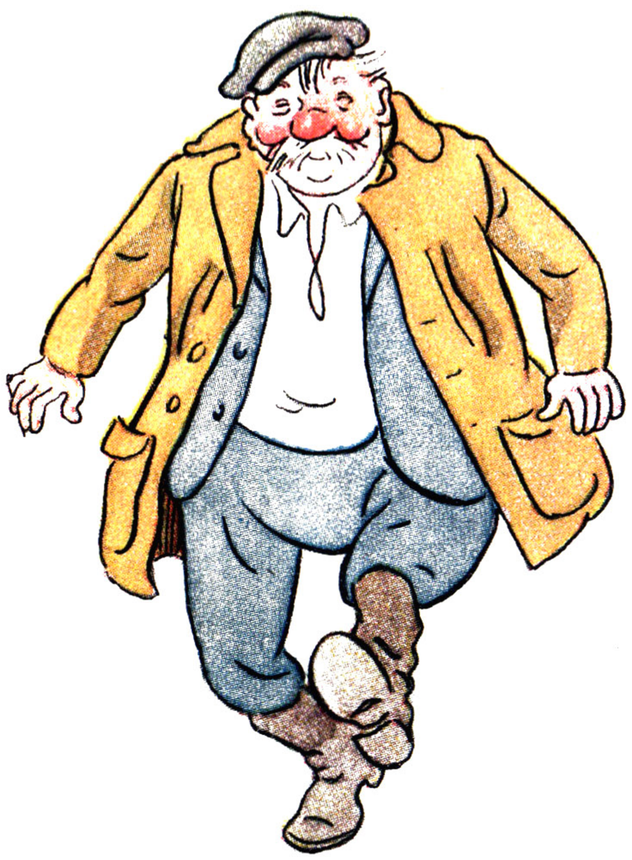

ГОЛОВА ЗА ГРАТАМИ

Федір Григорович Перепийченко, голова колгоспу «Червоний плуг», міг пити горілку коли завгодно і скільки завгодно. Міг пити її до обіду, по обіді, до засідання правління, після нього, серед ночі, рано вранці і просто натще-серце. І майже завжди він якось примудрявся добратися після випивки додому або туди, куди йому на той час було потрібно.

Але в той вівторок, після якого трапились нижчеописані події, він, повертаючись пізно ввечері з контори і будучи в тому милому настрої, коли людині зовсім байдуже, куди занесуть її ноги, якось випадково забрів до своєї куми Секлети.

Не можна сказати, щоб Секлета дуже зраділа, уздрівши такого гостя, бо була вона в той вечір сама (чоловік поїхав у сусіднє село на іменини) і, будучи женщиною чесною, не хотіла, щоб про неї базікали опісля зайве. Але Федір Григорович, крім того, що був кумом, був ще й головою колгоспу. Отже, належало прийняти його якнайгостинніше, бо Секлета дотримувалась твердого правила: ніколи не псувати відносини з сільським начальством.

Федора Григоровича вона прийняла як слід. Йому негайно ж було запропоновано повечеряти «чим бог послав». Бог послав яєчню, півкачки, сало і смажену рибу. А оскільки рибка любить плавати,— бог послав ще й пузатеньку пляшечку, заткнуту качаном.

Федір Григорович зразу ж пожвавішав, налив тремтячою рукою чарку і сказав:

— Будьмо!

— На здоров'ячко! — відказала кума і пригубила чарку.

— Ти-и... Секлето, скажи мені, як ваше життя протікає... той...

— Нічого, спасибі вам, живемо непогано, самі знаєте, мій Петро — хазяїн хороший, роботящий.

— М-м-м... хороший чоловік. Петро... ага-а... Так що я кажу? Ага... Я, Секлето, такий чоловік, що для своїх той... для родичів небо прихилив би... Ага-а... М-м... Так я кажу?

— Так, так, Федоре Григоровичу, на вас ремствувати не можна. Ви ніколи ні в чому своїм не відмовите.

— Ні-і... ти мені скажи... так я кажу? Ти... той... ти, Секлето, може, думаєш, що я той... але я не той... я розумію, я бачу, що той...

Секлета зрозуміла, що можна переходити до основного. Вона підібгала тонкі губи і, примруживши хитрі зеленкуваті очі, почала:

— Проханнячко невеличке до вас маю, Федоре Григоровичу, але не знаю, чи ви виконаєте його.

— Я? Та ти той... та я... та ще... ти ще не знаєш Федора Перепийченка... Та в мене той... слово — олово...

Голова намагався втримати Секлету в полі зору, але це йому не вдавалося, бо клята Секлета почала якогось біса розпливатися, віддалятися, а далі взяла та й зовсім розкололася на дві Секлети. Це не сподобалося Федору Григоровичу, і він навіть насупився.

А обидві Секлети вже говорили:

— Проханнячко невелике до вас, Федоре Григоровичу. Лісу треба було б підкинути нам для сарайчика, медку пудів зо два. А також кукурудзяної мукички з комори пудиків хоча б з вісім. Свинка у нас, свинку годуємо. Ви ж теж сальце любите...

Федір Григорович зробив зусилля, і Секлети, напливаючи одна на одну, злилися, нарешті, в одну Секлету. Від цього Перепийченкові аж веселіше стало. Він ткнув виделкою в сільничку і, похитуючи головою, заговорив:

— Це м-м... можна... Це раз, два... і все тобі, Секлето, привезуть... М-м... Все... бо я, Секлето, т-такий чоловік... що я... м... м... як мені, значить, той... то й я, значить, той... Випишу, дам команду...

Він зробив спробу встати, але з цієї спроби нічого не вийшло. Безнадійно махнувши рукою, знову сів.

— Мені б той... дрімнути б де-небудь... де холодно... і так, щоб мене не тривожили...

Секлета взяла його за плечі і повела.

. . . . . .

Коли Перепийченко прокинувся, перше, що він побачив, були залізні грати У нього похололо в животі і спітніли долоні.

«Посадили,— мигнула думка,— ну, от і догрався. Але ж коли була ревізія? Коли ж мене заарештували, що я не пам'ятаю? І де я сиджу — чи ще в «капезе», чи вже ...? Як же так? А чого ж Спиридон Трохимович не заступився? А невже ж прокурор забув мою доброту? Ні, я цього так не залишу!»

І він крикнув хрипким голосом:

— Гей, хто там?..

Відповіді не було і, піднявши важку, як двопудова гиря, голову, Федір Григорович зрозумів, що він ночував у Секлетиній коморі. У коморі прохолодно, темнувато, а гратами, яких він так злякався, загратовано маленьке віконце.

Перепийченко полегшено зітхнув і на неслухняних ногах рушив до дверей. Але вони були замкнені знадвору. Скільки не грюкав, скільки не кликав Секлету,— відповідав йому тільки Сірко.

І тут Федір Григорович з жахом згадав, що сьогодні середа, а, значить, у містечку базар, а, значить, Секлета пішла на базар і вернеться тільки після полудня.

— Не могла, клята баба, розбудити,— пробурчав Перепийченко і опустився на якийсь мішок.

Звідки він міг знати, що ранком Секлета майже годину трясла і торсала його за плече, а він тільки мукав і відмахувався від неї, як від мухи?..

Поки голова роздумував над своїм безвихідним становищем, у конторі колгоспу зчинився переполох. Бухгалтер Рахівничка збирався їхати в банк, потрібно було завірити деякі документи. Печатка була у голови, а голова був невідомо де. Чекав голову і завідуючий фермою, щоб підписати якісь звіти, і комірник з рахунками, і ланкова Настя Кучеренко — їй потрібно було завірити довідку, і ще дехто з колгоспників. Сиділи, чекали, нудились, посилали до нього додому, робили всілякі припущення щодо його місцеперебування аж поки не прийшла баба Христя, сусідка Секлети.

Вона розповіла, що голова, хвалити бога, живий і здоровий. Він сидить замкнутий у Секлетиній коморі, а Секлета пішла на базар.

Але ніхто вже не слухав її, всі кинулися до Секлетиної хати. Попереду біг Рахівничка з товстим портфелем, за ним завідуючий фермою, розмахуючи звітами, за ним — комірник, за комірником — Настя, за Настею — всі інші.

Перепийченко спершу не хотів обзиватись. Всі спроби зірвати замок не мали успіху. І всіх знов охопив одчай. Але у Рахівнички виникла ідея. Він підійшов до віконечка комірчини і заговорив лагідно:

— Федоре Григоровичу, ми все одно знаємо, що ви тут, під замком. Визволити ми вас не можемо, а документи завірити потрібно.

— Що ж робити? — почувся глухий, хрипкий голос з темноти.

— А я вам читатиму документа, а ви просовуйте руку крізь грати й шльопайте печатку.

У коморі почувся гуркіт, сопіння, і за гратами з'явилася голова. Спочатку всі побачили скуйовджене волосся, а потім м'яте, як заяложена подушка, обличчя.

— Давай...

Рахівничка читав, а Перепийченко, просунувши руку з печаткою крізь грати, завіряв документи. Скоро з цією нескладною справою було покінчено, і всі порозходилися. Тільки Федір Григорович залишився чекати, поки повернеться кума Секлета.

...Через місяць, після ревізії, Перепийченко знову потрапив за грати. Правда, цього разу вже без печатки.

м. Вінниця.

Ілюстрації БЕ-ШІ

ПОЛАСУВАВ...

Приїхав командировочний у районне селище Розівку, Запорізької області. І захотілося йому поласувати свіжою свининою. Подався він на базар... Не встиг оглянутися, як враз його закрутило, здавило, хитнуло праворуч, понесло ліворуч, потім підняло вгору і кинуло вниз... Отямився наш ласун на холодній землі.

— Що за дивовижа?! — вигукнув він. Зіп'явся на ноги і почвалав далі...

На автомашинах і підводах лежали гори м'яса й сала, але його не продавали. «Є в глеку молоко, та голова не влазить! — сказав колгоспник.— Заборонено з возів продавати!» Продавалося м'ясо лише з єдиного на весь базар ларка, що мав єдине віконце. І поки один колгоспник торгував,— останні мерзли, чекаючи своєї черги. А покупці, щоб не замерзнути, збивалися до купи і самозігрівалися. (Отож. вони й нагріли приїжджого біля ларка).

Рубщик Грипан почував себе богом із сокирою. До свого ларка-теремка він насамперед пускав продавати м'ясо того, хто більше впускав у його нутро веселящої водички. Гир невистачало і м'ясо важилось гайками та камінцями.

Не діждавшись своєї черги, більшість колгоспників повезли м'ясо додому, а більшість покупців теж пішли додому з порожніми руками.

Для зважування зерна, борошна та різних продуктів на весь базар була одна вага з підозрілим балансом. Біля ваги стільки людей стояло, що не кожний наважувався підступитись до неї. Вагар Воданов, щоб прискорити роботу, гроші брав, але квитанцій нікому не давав.

Привільно почували себе на розівському базарі тільки спекулянти. Директор ринку т. Коваль віддав їм столики на передньому плані, а колгоспники без усякого плану розіклали свої продукти на снігу. У спекулянтів — «полным полна коробушка»... Є все, починаючи з гірчиці і кінчаючи ультрамарином. Проходив повз них начальник міліції т. Кривик і, як завжди, тільки рукою ломахав їм привітно.

— Оце поласував! — сказав приїжджий, обійшовши базар.— Купив хрону до лимону!

Л. ПРОКОПЧУК.

ПІДБИВАЙТЕ БАЛАНС!

Якось запросили Радзієвича до Сатанівського жомовідгодівного пункту на ветеринарний огляд тварин. Оглядав він, оглядав, потім зупинився біля одної крутобокої телички і головою похитав.

— Серйозні симптоми... — сказав глибокодумно.— Доведеться вилучити її з череди.

І сів писати акта.

А незабаром вибракувана теличка стала коровою. Власною високоудійною коровою головного ветеринарного лікаря Сатанівського (Хмельницька область) районного управління сільського господарства Григорія Євгеновича Радзієвича.

З доїнням корови Григорій Євгенович ще сам якось впорується, а от з годівлею — клопіт. Корова багато їсть. І ветлікар знайшов вихід із становища — поставив її на стаціонар ветеринарної лікарні.

Є у нього ще й свиня,— свиню теж годувати треба. І її «прикомандирував» до стаціонару. І гусей своїх та качок — теж туди.

Одержує ветлікарня дрова. Вони гріють квартиру Радзієвича, а в приміщенні, де працюють ветфельдшери та зоотехніки, хоч собак ганяй.

Недавно Григорій Євгенович десь угледів добрячу кухонну плиту і наказав негайно закупити і привезти йому на квартиру. Коли ж бухгалтер відмовився видати на цю покупку державні гроші, Радзієвич йому заявив:

— У такому разі, підбивайте баланс і — на всі чотири боки.

Що ж, підбити баланс, мабуть, варто.

Але хай вже це буде баланс сумнівної діяльності жмикрута Радзієвича.

ЗУСТРІЧ В МТС

У Ново-Георгіївському училищі механізації сільського господарства (Кіровоградська область) немає ні тракторів для практичних занять, ні підручників по трактору «ХТЗ-7».

Мал. С. САМУМА

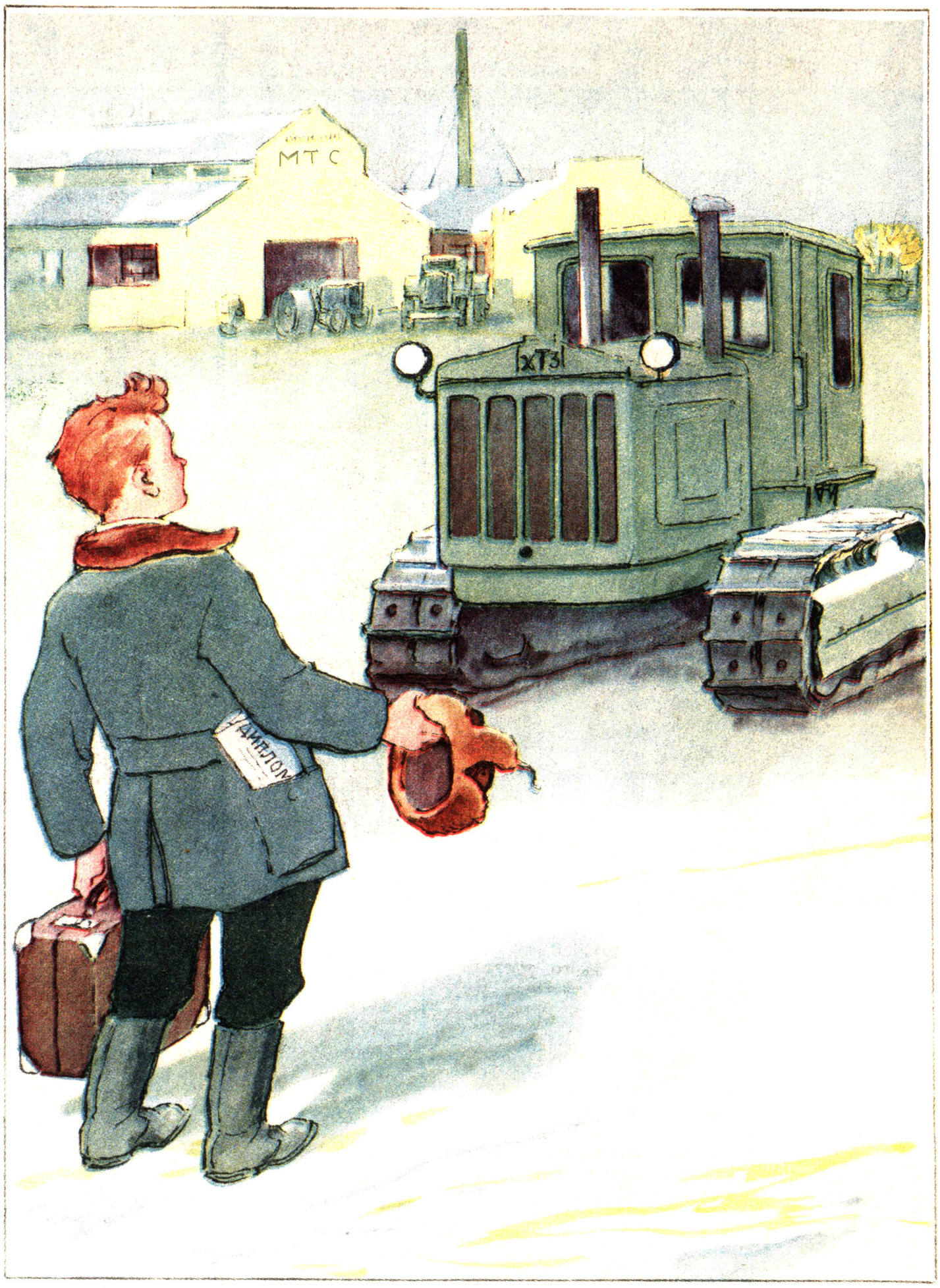

— Дозвольте з вами познайомитись, товаришу трактор.
Я так багато хорошого чув про вас в училищі!

ВАЛЬС ДРУЖБИ

Як весною з-за Дунаю
Гості в нас були,—
В клуб із поля, пам'ятаю,
Ввечері зайшли...
Признаюсь — мов ненароком
(Іноді бува)
На венгерку чорнооку
Глянув раз чи два...
Танцював із нею згодом
Довго, гаряче,
Зачарований, не зводив
З дівчини очей...
Та вже вальси розбудили
Світанкову даль...
Ой, яка ж венгерка мила —
Розлучатись жаль!

Попрощалася, як з другом,
Мовила мені:
— Гостя ждатиму з-за Бугу
В нашій стороні...
Тож нова артіль венгерська,
Задунайський край
Тебе стрінуть по-братерськи,
Тільки приїжджай!..
...І чому не забуваю,—
Запитаю вас,—
Ту венгерку з-за Дунаю
І колгоспний вальс?..

Микола БАРАНЧЄЄВ.
м. Крижопіль.
Вінницької обл.

ВІН СТОЯВ НА ВАРТІ ТЕХНІКИ...

Багато керівників формально ставляться до добору людей для роботи в МТС і колгоспах.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Годі вам, діду, сторожувати! Всі марки машин ви вже знаєте — їдьте в МТС, будете механіком...

БЕЗ ХАЗЯЇНА

(З ЩОДЕННИКА АРТИСТА)

Хоч і тяжко було відмовлятися від запрошення поїхати на полювання, я все ж одмовився.

— Не можу,— кажу,— я пообіцяв виступити у неділю о 2 годині дня перед учителями. Ніяк не можу... Така поважна аудиторія — вчителі... Приїдуть з периферії... Хай уже іншим разом. Спасибі, що не забуваєте мене.

Глибоко зітхнув і поклав трубку на рогачик.

Ви ж тільки подумайте — відмовитися... І від чого? Від того, щоб побути цілий день серед природи, в лісі, подихати свіжим повітрям.

А там же посадочки які, кущики, ялинки! Та все — мов срібне — іней. Ви стали на «номер», на перехресті, очей не зводите з просік, бо «концерт» гучків уже наближається до вас... Хоч би ж не прогавити, хоч би ж не промазати!.. Уявив собі отаку картину і ще глибше зітхнув. Другого дня наближаюсь до Будинку вчителя й думаю:

«Добре, що я вчора відмовився від полювання. Зараз-ось зустрінуся з цікавою аудиторією. Учителі... Це ж один із славних загонів нашої радянської інтелігенції».

Але що це? У Будинку вчителя нікого нема. У вестибюлі вішалки порожні. Жодного пальта. Тиша. Піднімаюсь нагору...

— От тобі, — думаю,— відмовився поїхати на зайця, а тут і концерту немає.— Заглядаю в залу... Ні, люди є... Тільки всі сидять чомусь у верхньому одязі. Мені стало ніяково, та ні, правду скажу: мені боляче стало. Так, наче у клуні я виступатиму, чи на майдані, чи десь там серед базару.

Для мене — піти на концерт чи на виставу в театр — для мене, кажу, це свято. У таких випадках настрій завжди святковий. Я одягаю, що є кращого, бо ж іду на люди, кілька годин я пробуду серед громади. А тут... якось буденно, як на вулиці чи в трамваї. Сумно мені стало. Питаю:

— Що таке? Чому всі у пальтах сидять?

— Нічого,— кажуть,— цей народ звик сидіти в клубах у пальтах.

Холодом повіяло від цього жарту.

— Товаришу! Це ж Будинок учителя... у Києві, у столиці республіки.

— А що ми будемо робити, коли у штаті гардеробника нема? Уже й говорили, і писали, та нічого не можемо добитись.

— Чекайте,— кажу,— недавно я тут виступав. Тоді люди не сиділи в пальтах і калошах.

— Буває, що ми всілякими правдами й неправдами беремо на один вечір гардеробника.

— Так!.. Незатишно у вас тут, непривітно... брудно... Погляньте на підлоги, на гардеробну — вони брудні, на полицях вішалок на палець пилюги. Ви зайдіть до Будинку вчених. Там чистота, хазяйновитість. Чому у вас не так? Адже це Будинок учителя — культурна установа. Він має бути зразком. Що ж скажуть ті, що приїхали до Києва з села?

— Нема, нема хазяїна...

Сказав би, що тут «як на вокзалі», так це ж буде неправда, бо на вокзалі і чистота, і порядок, дарма що за день там перебувають тисячі народу. Ні, ні! Тут потрібне око Перця.

— Напишіть, їй-право, напишіть, товаришу, може, Перець допоможе навести порядок у столичному Будинку вчителя!

Ю. Ш.

Задачі та головоломки

Задача № 1.

Дрогобицька обласна будівельно-монтажна меліоративна дільниця має одного начальника — Г. М. Гнєдова, який працює на двох посадах і одержує дві повні ставки. Відомо також, що на городі у Г. М. Гнєдова працювали робітниці меліоративної дільниці й одержали за це від свого начальника скупе спасибі.

Підрахувати, чия робота більше заслуговує на оплату: робітниць, які на городі начальника впоралися на всі 100 процентів, чи Г. М. Гнєдова, під керівництвом якого меліоративна дільниця не виконала плану 1953 р. навіть на 10 процентів?

Задача № 2.

У 1947 році у селі Друга Гнилиця, Великобурлуцького району на Харківщині, заготовили матеріал для будівництва клубу. Через рік перевезли той матеріал на місце будівництва. Ще через рік виготовили проект клубу. А ще через чотири роки вкопали чотири стовпи.

Вирахувати, в якому році народилися діти, які в день відкриття клубу досягнуть повноліття?

Як ведмідь за горобцями...

Майже щодня в колгоспі «Більшовик», Золотоніського району, Черкаської області,— гості. Їдуть сюди доярки, зоотехніки, голови артілей, секретарі райкомів партії.

Їдуть учитися, досвіду набиратися.

Минулого року доярка Євдокія Антонівна Кириченко надоїла тут з кожної закріпленої за нею корови по 7.585 кілограмів молока, а її учениця — комсомолка Надія Рева — по 7.302 кілограми.

Дивуються гості — як це можна від звичайних корів добитися таких надзвичайних, нечуваних ще на Україні надоїв?

Журналісти бувають тут так часто, що доярки вже жартують:

— Скоро наші корови, не поговоривши з кореспондентами, і доїтися не будуть.

Все це чудово. Але дивно: ферма, що прославилася на всю Україну, погано механізована. Одна корова в Євдокії Антонівни Кириченко автонапувається, а друга облизується, бо автопоїлок невистачає. Доїльний апарат уже другий рік лежить у коморі — нема труб до нього. Тонни молока доводиться видоювати руками. Проект будівництва підвісної дороги для підвезення кормів повис у повітрі: нема з чого зробити її. Буряки січуть лопатами!

Голова колгоспу «Більшовик» Григорій Прокопович Кисельов журиться:

— Доярки у нас чудові. А ферми? Соромно людям показувати. Торік виділили на механізацію півтора мільйона карбованців. А що з того? Не використали грошей.

— Що ж стало на заваді?

— А це вже вам доведеться податися вище. У місті Золотоноші зайдіть на базу «Сільгосппостачу». Там дадуть відповідь на всі ваші запитання.

Справді, директор міжрайонної бази «Сільгосппостачу» т. Дорошенко — людина дуже люб'язна і охоче відповідає на всі запитання.

— Є у вас устаткування для підвісної дороги?

— Нема, — відповідає Дорошенко.

— А доїльні апарати?

— Нема.

— Ну, а машини для підготовки кормів? Соломорізки, коренерізки, кормозапарники?

— Нема!

— А що ж у вас є?

— З того, що ви назвали,— нема нічого. Мені не дають, і я — не даю.

До чого ж легко бути директором такої бази!

Довелося податися вище, до «Головсільгосппостачу» Міністерства сільського господарства. Запитуємо:

— Чому це на базах «Сільгосппостачу» немає механізмів для тваринницьких ферм?

— А тому, що нема,— відповідає завідуючий відділом сільськогосподарських машин т. Аронов.— Потреба надзвичайна. А ми постачаємо не по потребі, а по можливості. Маємо — даємо. Нема,— кажемо,— нема.

Ніколи не думалося, що треба утримувати великий штат тільки для того, щоб вимовляти одне слово — «нема»!

— А чи не дивує вас, що ферма колгоспу «Більшовик», на якій ставлять всесоюзні рекорди по надою молока, не механізована?

— Уперше чую. До нас не зверталися.

— А ви самі не цікавилися?

— Та ми ж тільки постачаємо. І то лише за рознарядками міністерства. Так що звертайтеся вище.

Життя проходить мимо столів сільгосппостачівських «столоначальників». Запарилися вони з кормозапарниками. Мнуться з картоплем'ялками. Умивають руки, коли заходить мова про коренемийки. Вони лише розподіляють готове...

Піднялися ще вище.

Міністерство сільського господарства. Управління механізації трудомістких процесів тваринництва.

— Трудомістка це робота — добитися чого-небудь в управлінні трудомістких процесів! — сказав один приїжджий з периферії.

І мав рацію.

— Потреби переросли наші можливості,— пояснює начальник управління т. Яворський.— Тепер — все нарозхват. Нічого на складах не залежується.

— Так-то воно, так. Та чи довго ще навіть кращі доярки доїтимуть корів руками? Спробуйте видоїти десять корів чотири рази на день! Жодного ж папірця після такої роботи не підпишете!..

— Незабаром усе наладимо, — втішає т. Яворський. — Крім, хіба... з готуванням кормів. Машин для цього мало, їхня продуктивність низька. Та й конструктивних вад у машинах багато. Відкриють коренемийку, щоб вибрати корми, — вода ллється на людей. Разом з буряками та картоплею миються люди. А де ті машини ставити? Для них же потрібні спеціальні кормоцехи.

— Так будуйте!

— Дайте проект. Зразу ж збудуємо.

— Зараз принесемо. Знаємо, де лежить!

Лежать проекти в «Діпросільбуді». Знайома організація. Її добре пам'ятають колгоспи.

У 1950 році тут колективними зусиллями створили проект кормоцеху. Збудували за цим проектом кормоцехи в колгоспах і самі здивувалися.

Коренемийку заперли в підвал. А куди ж воду спускати? А як корми нагору подавати? Де взяти фантастичні машини, «винайдені» самими проектувальниками?

Видно, чимало людей погріли руки біля того кормоцеху. Вийшов не кормоцех, а кормушка. Тільки не для великої рогатої худоби...

Головний інженер «Діпросільбуду» т. Бєліков підсумовує діяльність своєї організації:

— Останні два роки ми зовсім не займалися кормоцехами. Лише оце недавно повернулися до них і зробили новий проект кормоцеху.

— Так давайте його швидше колгоспові «Більшовик»! Там цього року виділили на механізацію ферм півтора мільйона карбованців!

— Е ні, не поспішайте,— відповідає Бєліков.— Наш проект експериментальний. Ми самі йому ще не віримо. Подивимось, що практика покаже.

А практика показує, що життя давно вже обігнало проектувальників, бо повертаються вони, як ведмідь — за горобцями.

Кажуть, що добрий надій у руках доярки. Не тільки! Він у руках і проектувальників, і постачальників, і механізаторів. Адже корови хочуть і автогодуватися, і автонапуватися, і автодоїтися. Рекордно!

По всій Україні іде слава про кращих доярок. Покотилася слава й про постачальників, механізаторів і проектувальників. Але про цю славу не скажеш доброго слова. Погана це слава!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Не турбуйтесь, більше п'яти хвилин я вас не затримаю — мені за годину треба здати в газету нарис про ваш радгосп.

ЧИ БА! ЗНАЙОМІ ВСЕ ТУТ ЛИЦЯ!

(ДО 125-РІЧЧЯ З ДНЯ ЗАГИБЕЛІ О. С. ГРИБОЄДОВА)

Вік при дворі, та при якім дворі!

В кімнату він ішов, до іншої забрів.

Сімсот принаймні верст пронісся, вітер, буря...

Для всіх гостей відчинено поштиво,
Для іноземних особливо.

Стривай, бреши, та знай же міру.

Завтра ж шляхвідділу. — Карету, ей, карету!

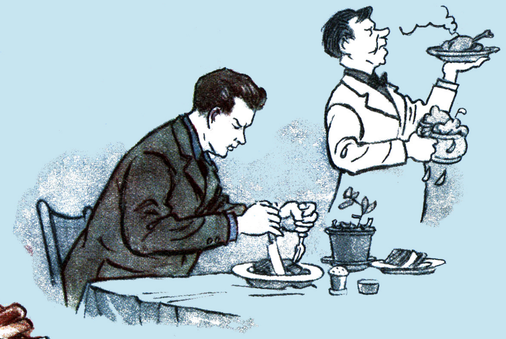

Годину їв — а три дні прохворієш...

Впав боляче,

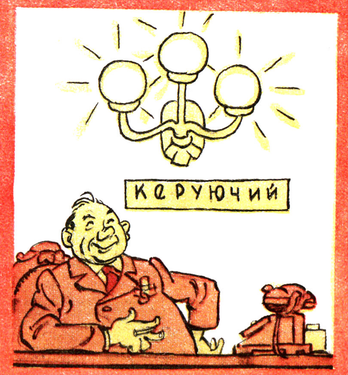

а встав здорово.

...У нас споконвіків ведеться, —
По батькові і сину честь.

Доми нові, а пережитки давні.

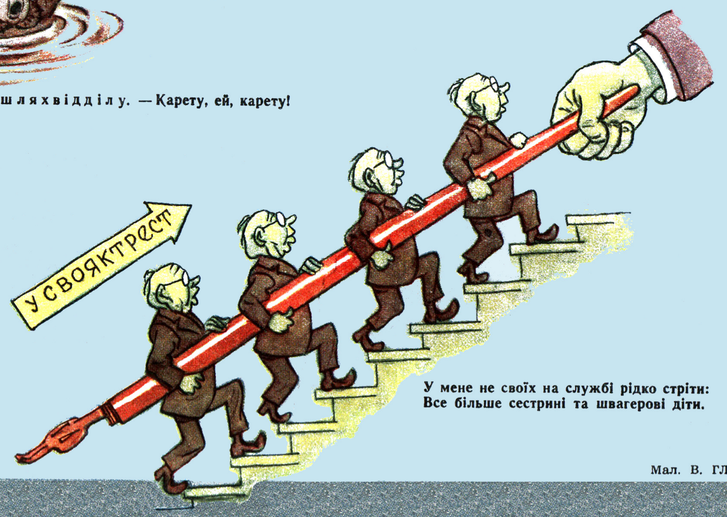

У мене не своїх на службі рідко стріти:
Все більше сестрині та швагерові діти.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ГІТЛЕРІВЦІ В АМЕРИЦІ

Мал. В. ШУНЬКА

У США, як колись у фашистській Німеччині, реакційні молодчики палять твори прогресивних письменників.

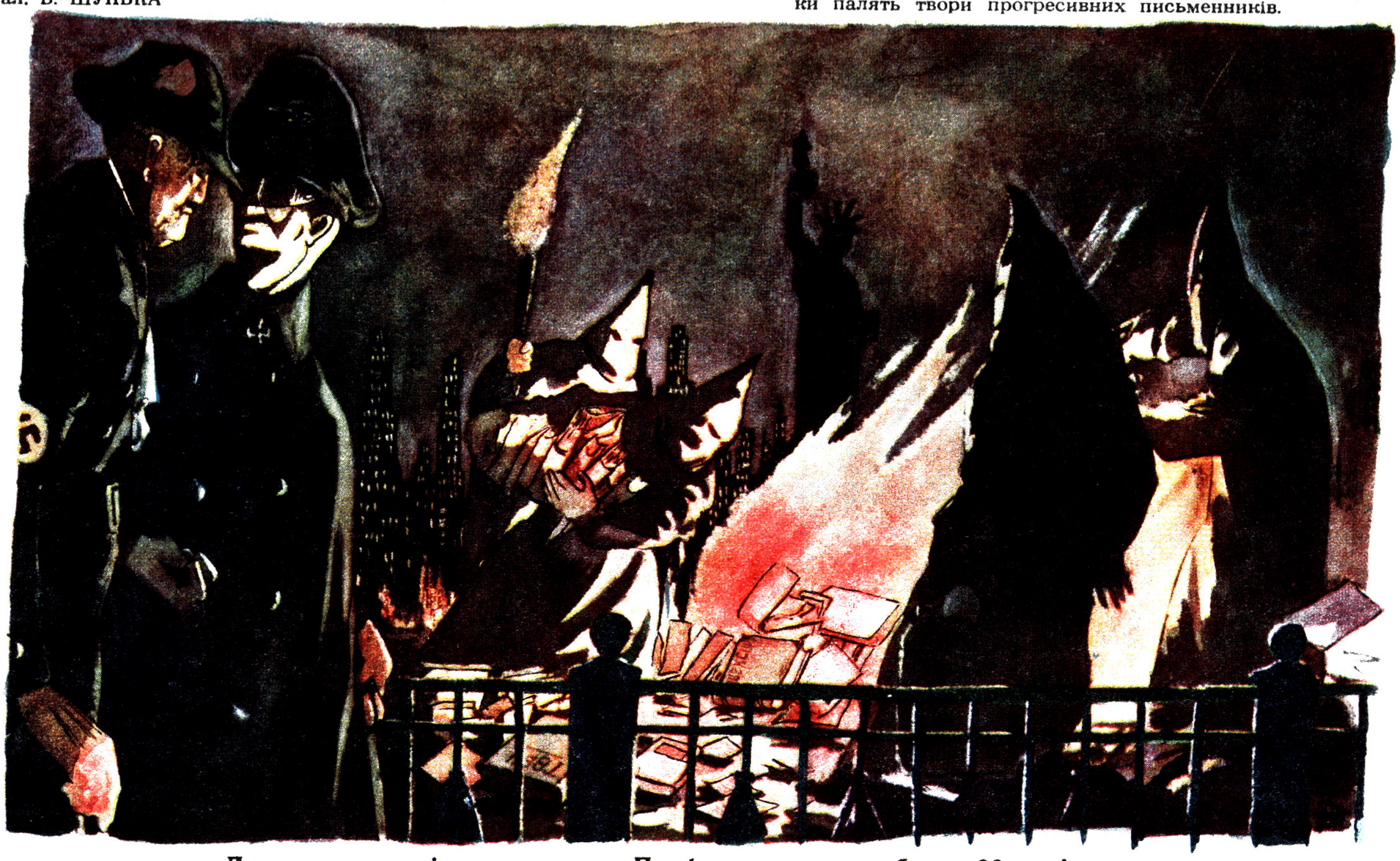

— Дивлячись на ці вогнища, гер Пупф, я почуваю себе на 20 років молодшим.

НОВИНКИ ЗАМОРСЬКОЇ ПЕДАГОГІКИ

ПІДРУЧНИК ДЛЯ ПЕРЕЛЯКАНИХ

«Вас трясе страх? Гнітить неспокій? Ви боїтеся? У вас нерви не в порядку? Ви хворі від переляку?— запитують американського обивателя об'яви в газетах і тут же дають йому пораду:

— Негайно придбайте найновішу книжку доктора Едварда Спенсера Коулеса «Не бійся!» Замовте її негайно, сьогодні ж, у видавництві! Не відкладайте ні на хвилину!»

Рекламують цю книжку не самі лише газети. Різні «авторитетні» діячі рекомендують її найширшим колам читачів.

«Всі американські громадяни повинні прочитати цей твір»,— пише відомий у Штатах суддя Бен Ліндсей.

Суддя знає, що говорить: в Америці, дійсно, дуже багато людей, яких гнітить неспокій, мучить переляк. Там давно вже почалися серійні «атомні навчання», здатні вивести з рівноваги людей з найміцнішими нервами. Під час цих занять в американських містах поширюються спеціальні газети для створення «справжньої атмосфери» атомної війни.

Ці газети ошелешують читачів вигадками такого змісту:

«Атомна бомба знищила нижні квартали Буффало. 40.000 забитих. Третину міста зруйновано».

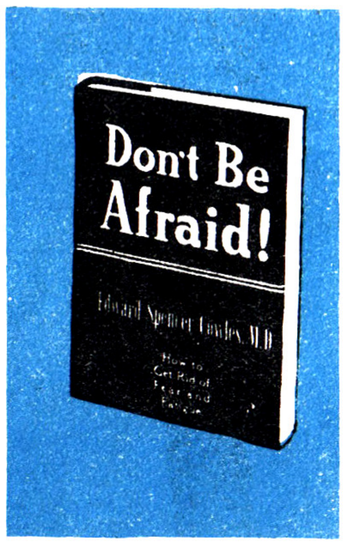

«Атомна бомба впала на Бронкс. 203.000 забитих...»

Для більшого впливу на психіку американців у цих спеціальних газетах вміщуються навіть малюнки, на яких зображуються спустошені вулиці, нібито потерпілі від вибуху атомної бомби.

В дикій атмосфері паніки й істерики безглузда книжка доктора Коулеса, звичайно, знайде чимало читачів.

ПОСІБНИК ДЛЯ ДУШОГУБІВ

Американська фірма «Бантам Боокс» недавно видала книжку подружжя Локрідж, яка являє собою своєрідний посібник для вбивць-початківців. Весь зміст цього посібника стисло викладено на обкладинці:

«ТРИ НЕДОРОГИХ СПОСОБИ ВБИВСТВА.

1. Отрута миш'як — не така дорога, як декому здається. Але початкуючий вбивця не завжди може вибрати потрібну дозу. До того ж, спосіб цей небезпечний: залишається пляшка, відбитки пальців.

2. Куля — значно певніша річ, але вона зчиняє шум... Лишається запах пороху. Крім того, переховувати зброю — теж проблема.

3. Повішення — це найкраще для початкуючого. Швидко, тихо, без запаху, практично. Не залишає слідів».

Трохи нижче подаються відомості про те, кому читачі повинні дякувати за видання цього вельми корисного посібника:

«Це — дешеве, але повне, не скорочене видання стало можливим завдяки великому тиражеві і чудовій рекламі, організованій видавцем першого тиражу Д. Б. Ліппінкотт-Компані».

Про авторів цього твору на обкладинці не сказано нічого. Але й без пояснень і біографічних довідок легко догадатися, що вони належать до тієї категорії «педагогів», яких відома народна пісенька характеризує так:

«Полюбуйтеся на мене,—
У кого я вдався?
Мого батька повісили,
А я одірвався!»

ЯКБИ СВИНІ КРИЛА...

Ось історія воскресіння із мертвих гітлерівського недобитка, ката італійських патріотів, фельдмаршала Кессельрінга.

Потрапивши в полон, він став перед англійським військовим судом. Суд засудив Кессельрінга до розстрілу. Але через 2 місяці жалісливі судді замінили йому розстріл довічним ув'язненням. У тюрмі «смертникові» було створено найкращі санаторні умови. Восени 1952 р., добре відпочивши й поправившись, Кессельрінг вийшов із «довічного ув'язнення» й опинився на чолі відродженої американцями у Західній Німеччині фашистської організації «Сталевий шолом». Тепер, як повідомляє західноберлінська газета «Берлінер альгемейне цейтунг», Кессельрінг має намір виставити свою кандидатуру на пост президента боннської республіки. Його політична програма ясна. «Тільки німці,— заявляє він,— придатні для боротьби проти Росії!». Одне слово, гітлерівський недобиток жадає реваншу.

Воно, звичайно, якби свині крила, вона б і землю зрила. Але крил у свині немає. Є тільки американське корито. От свиня нажерлася американського пійла й войовничо верещить.

ЖАНДАРМСЬКИЙ ПЕРЕПОЛОХ

Великий російський флотоводець XVIII століття адмірал Ушаков вніс значний вклад у справу звільнення грецького народу від турецького ярма. А в XX сторіччі вдячний грецький уряд... заборонив демонструвати фільм «Адмірал Ушаков» по всій Греції.

Що ж крамольного знайшли грецькі цензори в цьому фільмі? Член комісії по перегляду фільму, жандармський майор Латіос знайшов, що дії адмірала символізують комуністичну революцію. На підставі цього жандармського відкриття, комісія шістьма голосами проти двох ухвалила постанову про те, що сцени, картини й діалоги фільму «схвалюють повалення існуючого ладу».

На цій підставі міністр Сіфнеос підписав наказ про заборону фільму «Адмірал Ушаков».

Турецькі яничари боялися живого флотоводця. А грецькі жандарми злякалися фільму. Видно, в яничар одна вдача, що в турецьких, що в греко-американських.

Хвостата красуня

Сигнал за квартал ще
шофер подає,
машина під самим театром стає.
З машини виходить,
ба ні,
виплива,
як з піни морської, богиня жива —
дама,
красуня така, що овва!
Що за мана?
Здивуєтесь ви:
дама одна,
а три голови!..
Лисячих дві
(чорнобурок, авжеж),
а третя — її,
і лисяча теж.
Зубки однаково шкірять всі три,
усмішки й очі похожі у всіх.
Можна подумать,
що то — дві сестри,
а третя то — мати їх.
Шепіт навколо зашелестів.
Вона пропливає середня на зріст.
Ззаду в красуні — вісім хвостів,
З-під шубки — дев'ятий,
панбархатний, хвіст.
Може, й десятий ще був?
А чому ж,—
був, її муж.
Дама шоферу:
«Ванько, ми йдемо,
витри машину і жди нас там-о!..»

Мужа її засліпило, коли
хутра на вішалці з неї зняли:
пряжка гранатова на животі,
годинник,
браслети,
персні золоті.
З сережок рубіновим сяєвом ллє,
на зморщеній шиї —
брильянтне кольє.
Золото пальці її роздуло,
тільки у носі перснів не було...
Хто ж вона, хто вона,
ця — одна?
Мужа свого дармоїдка-жона.
А він же хто буде,
той муж-марнотрат?
Не знаю, хто він,
але видно, що хват!..
Сіла у крісло, у п'ятім ряду,
більш, аніж певна в своїй красі
і в тім, що вона
у всіх на виду,
що нею одною любуються всі.
Сидить і позує,—
чорт побери! —
як перед люстром робила стократ.

Враз спалахнули прожектори,
в красуню націлився кіноапарат.
— Боже! — шепнула,—
мене для кіно!
Я ж про це мріяла, снила давно...

Смажили страшно прожектори.
Фарба, що в дами на личку була,
на віях,
бровах,
від тієї жари,
як штукатурка,
по зморшках текла.
Шкірила лисячі зубки свої,
позу прибрала, всміхнулась
комусь...
Гульк!
аж знімають зовсім не її,
жінку звичайну знімають якусь.
Встала,
від злості зробилась бліда.
Бачить,—
на грудях в тії — ордени,
зірка, мов квітка, Героя Труда,
ще й медаль «За відвагу» з війни.
Я знаю цю жінку,
Я слухав її,
вона робітниця заводу «Світ».
Крім власних дітей,
на кошти свої
утримує ще вона п'ять сиріт.
Руку такій цілувать не гріх
при всіх!
Фуркнула дама:
«Здуріли всі,
не бачили дива... псі!..»
За горло здавила її хрипота,—
Як пробка, з театру вона виліта.

Хай із життя
без вороття
так вилітає оце сміття!

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА

ВАРИВОДА

Керуючий «Донбасводтрестом» т. Воробйов п'є хорошу воду.

— Будьте здорові пивши,— зичать т. Воробйову залізничники Іловайського вузла,— але й нас не обносьте, ми теж хочемо пити хорошу воду.

— А ви ждіть! — відповідає керуючий «Донбасводтрестом».— Моєї води я вам не дам...

Вода для пиття — це справжня проблема на Іловайському залізничному вузлі. Люди ждуть її, ждуть і ніяк діждатися не можуть.

У 1951 р. в іловайців з'явилася було надія — почалося будівництво спеціального водоводу, який мав подавати їм воду від системи «Донбасводтресту». Керівництво тресту обіцяло, що з пуском першої черги водоводу іловайці назавжди забудуть ті часи, коли без води їм було «і ні туди, і ні сюди». Міністерство шляхів СРСР затвердило проектне завдання й відпустило на будівництво чималі кошти.

— Буде у вас, друзі, в 1953 році вода живуща, вода цілюща! — урочисто присягали керівники тресту.

— Спасибі на доброму слові! — дякували іловайці й ждали. Терпляче ждали до жовтня 1953 року. Ждали й вірили.

Прийшов, нарешті, і жовтень 1953 року. «Донбасводтрест» закінчив будувати першу чергу водоводу. Іловайці з вдячністю відкрутили крани, але звідти тільки пшикнуло.

— А де вода? — кинулися залізничники до «Донбасводтресту».

— Зараз немає, але буде! От вам моє слово — у липні—серпні 1954 року буде! — відповів керуючий трестом т. Воробйов.

— Але ж ви обіцяли дати її в жовтні 1953 року.

— Обіцянка — цяцянка...

— А дурням радість?..

— Я цього не кажу.

Звичайно, т. Воробйов не такий уже простачок, щоб сказати таке людям у вічі. Але своїми обіцянками він варить з людей воду, ображає їх своєю байдужістю. І цієї образи іловайці не вибачать т. Воробйову навіть тоді, коли, нарешті, питимуть обіцяну воду.

А. ГУБЕНКО,
начальник водопостачання
Іловайського відділення
Донецької залізниці.

УТНУВ!

«Вряд-ли можно встретить подобную нелепость и самовольство, которое Вы проявляете в разрез требуемого от Вас, в рамках Ваших обязанностей, по долгу службы. Сельхозбанк не просит Вас, а требует от Вас и напоминает Вам, что... Вы обязаны заниматься вопросом погашения ссуд заемщиками колхоза, однако обстоятельства вынуждают упрекнуть Вам, что Вы не только не способствуете этому, а напротив...

Цель моего письма, как аргумент Вашей непослушности, что постоянно омрачает Вашу личную репутацию и авторитет».

Такі листи часто пише головам колгоспів уповноважений сільгоспбанку по Мостівському району, Одеської області, т. Попов І. В.

Що за мова, що за стиль!

«Вряд-ли можно встретить подобную нелепость»!..

Перечниця

САДОВО-ГОРОДНЯ КУЛЬТУРА

У садку чи на городі виросла машина. Не якась там звичайна машина, а — кінопересувка.

— Що будете показувати? — питають люди у шофера.

Шофер мовчить. Радий би відповісти — та не може. Люди ждуть кінокартин, а він привіз їм Юрія Костянтиновича Агафонова. І то не на показ. Юрій Костянтинович Агафонов — завідуючий Великодедеркальським районним відділом культури (на Тернопільщині) — сидить у критому кузові кінопересувки і пошепки підраховує:

— Одна... п'ять... п'ятнадцять... двадцять...

Годі. Капусти вистачить. Треба тепер махнути по картоплю.

Кінопересувка рушає в сусіднє село, а потім — ще в інше та ще в одне. Увечері Юрій Костянтинович завертає додому, вивантажує все здобуте, а вранці кінопересувка знову біля його воріт. Завідувач відділу культури пересовується в інше село на заготівлю овочів та фруктів для власного господарства. І так — день у день.

...А кіно в районі демонструється через п'яте-десяте. ...А сільські клуби, хати-читальні та бібліотеки працюють дуже незадовільно. ...А в райцентрі Будинок культури — ще гірше.

Отакі вони — плоди картопляно-капустяної культури, які Юрій Костянтинович Агафонов пересуває до свого погреба!

ВУСАТІ ДІТКИ

Чернівецький мебльовий комбінат настругав бракованих дитячих рахівничок на 35 тисяч карбованців. Після такого сміливого експерименту директор комбінату т. Городецький категорично відмовився возитися з дитячими іграшками. **(З листа до редакції).**

Довго клеїв комбінат
Рахівнички для малят.
Бракоробські рахівнички,
Не дійшовши до крамнички,
Повернулися назад
І потрапили на склад.

А тепер на тому складі
Дуже часто мудрі дяді,
Примостившись по кутках,
Цокотять на тих цяцьках,
Підраховуючи збитки.
Глянеш збоку —
справжні дітки...
Жаль державних грошенят,
Що ідуть на цих «малят»!

П. ГАЙ.

ТРИБУНА НА КОЛЕСАХ

НЕДАВНО у голові голови Хустського райвиконкому Миколи Михайловича Товта блиснула правильна думка.

— Поїду на село, — подумав він, — проведу роботу на місцях...

Як з-під землі виросла автомашина перед дверима виконкому. Сів у неї голова і полетів у село Кошелеве.

І заходився там проводити роботу.

— Подать сюди голову сільради!

Прибіг голова. Дав Микола Михайлович голові прочухана, так що в того аж пара над шапкою піднялася.

— Подать сюди уповноваженого з району!

«Подали» йому й уповноваженого. І з цим було проведено роботу без відриву від сидіння автомашини.

Непомітно навколо машини виріс густий натовп, який складався з районних представників, місцевих керівників і колгоспників. Нарада на свіжому повітрі тривала до пізнього вечора. Тільки тоді, коли в горлі пересохло, голова зібрав останні сили і вигукнув:

— Подать мені бензину!

Принесли відро бензину, вилили його в бак, — і понесла моторизована трибуна полум'яного оратора додому.

...Он як легко й просто покінчив голова райвиконкому з кабінетним керівництвом і перейшов до керівництва кабінного.

ДВІЧІ ЗВІЛЬНЕНИЙ

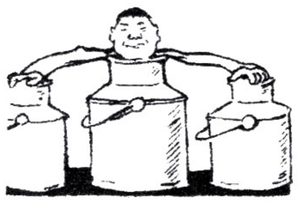

Дмитро Пилипович Котелівець домігся рекордних удоїв. Його діяльність на цій ниві ще 1950 року відзначили спеціальним наказом по Харківському обласному тресту «Маслопром».

У тому наказі було сказано, що старший лаборант Шевченківського маслозаводу Д. П. Котелівець з надзвичайною спритністю обдурює молоздатників, занижуючи процент жирності молока. Проілюструвавши сказане багатьма переконливими прикладами і підрахувавши, скільки надоїв собі у такий спосіб лаборант молочка з кожної чужої корови, керуючий трестом зробив відповідний висновок: Д. П. Котелівця з роботи зняти.

— Що ж, хапузі по заслузі! — сказали працівники маслозаводу і почали ждати, коли шахрай, нарешті, піде з насидженого місця.

Ждали рік. Ждали два. Три ждали. І діждалися появи ще одного наказу по тресту від 20 червня 1953 року. «Старший лаборант Шевченківського маслозаводу Д. П. Котелівець, — сказано в тому наказі, — погано працює, не робить контрольних перевірок, занижує процент жирності молока...». І висновок: Д. П. Котелівця з роботи зняти.

Легко написати — зняти шахрая. Та не легко директорові маслозаводу т. Бородаю розлучатися з шахраєм. Уже сім місяців він з цього наказу очей не зводить, а підняти руку на шахрая — не наважиться.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Що з тобою, зайчику?
— Дитячі поети заганяли!

МОЖНА ТАК, А МОЖНА Й ТАК....

Мал. К. АГНІТА

— Напишіть характеристику на Шинкаренка.
— Яку? Для звільнення чи для преміювання?

Пошта Перця

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Запрошуємо тебе на концерт. У червоному кутку станції Підзамче виступатиме начальник вантажного сектора Львівського залізничного відділку (колишній начальник нашої станції) Дмитро Миколайович Уфімцев.

Запевняємо тебе, що це буде дуже цікавий виступ. Дмитро Миколайович сяде за старий, трухлявий, розбитий рояль і розкаже, як спритно він його сюди сплавив, забравши замість нього до себе на квартиру наше новеньке піаніно.

Якщо тобі цей концерт сподобається, то напиши на нього рецензію у розділі «Перець допоміг».

І. ІВАНЕНКО.
С. ШПОРТА.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Замов за нас слівце перед Міністерством промисловості товарів широкого вжитку УРСР. Хай воно зробить таку ласку і нагадає своїм плановикам, що крім стандартних ніг існують ще й «нестандартні». А то подумай, Перче, нам, дорослим жінкам, пропонують носити замість модельного — дитяче взуття! «На ваші «нестандартні» ноги модельного взуття 33—34 розміру фабрики не виробляють,— відповідають нам у крамницях.— Добувайте його собі приватним способом».

Пожалій нас хоч ти, Перче! Коли б ти тільки знав, як хочеться одягнути красиві модельні туфельки № 34 й похвалитися перед знайомими продукцією наших взуттєвих фабрик! «Дивіться, мовляв, молодиченьки, які в нас гарні черевиченьки!»

М. КАРАШЕВСЬКА.
Д. ПОЛЯЧОК.

м. Київ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

На початку минулого року підписали ми умову з Запорізьким будівельно-монтажним управлінням радіофікації. У тій умові чорним по білому було написано, що управління радіофікує наш колгосп ім. Ульянова до 1 травня.

Виглядали ми радіофікаторів, виглядали, а вони все не з'являлися. Нарешті, прибули, розпочали роботу, але до кінця її не довели: радіофікували чотири рільничі бригади, а дві бригади залишили «на потім».

З багатьма колгоспами нашого району управління склало умови, а роботи або й не починало, або ж не закінчило. На кожній складеній умові красується: «Запорізьке будівельно-монтажне управління радіофікації в особі Петраша Павла Максимовича зобов'язується»... і т. д.

Тепер ти, Перче, бачиш, що то за особа т. Петраш!

І. МОСТОВИЙ, М. КУЗЬ.

Село Басань,
Пологівського району, Запорізької області.

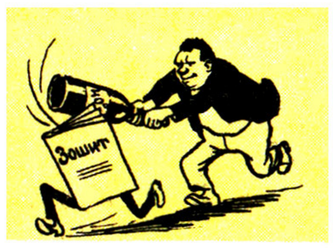

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Якби ти знав, як багато торговельних точок біля Ясинівського заводу! Та яких точок! Одна мала, друга тісна, третя — хатка на курячих лапках. В одній точці пиво точать, у другій точці — вина... Дев'ять пивних та закусочних скупчилося тут. І всі в одному місці: ступиш крок — закусочна, ще крок — пивний ларьок. А от для того, щоб купити нову книжку, зошит, блокнот, робітникам заводу доводиться крокувати сім кілометрів — аж у Макіївку. Такими дрібницями біля заводу не торгують.

Поясни, Перче, макіївським торговельним діячам різницю між торговельною точкою і пивною бочкою. А то вони, як видно, не уявляють собі точки без бочки!

А. ДУБОВИК.
Л. ГУМЕН.

Сталінська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Надумав голова Нестерівської райспоживспілки І. М. Дембицький потрапити в історію як видатний діяч культури. Бере він старі книжки й брошури, складає з них посилки, кожна на 500—600 крб., і розсилає колгоспам. А потім вартість цих посилок утримує з тих грошей, які належать колгоспам за продані райспоживспілці картоплю та овочі.

Отака мудра голова у голови райспоживспілки Дембицького. З такою головою тільки колгоспним грошам горе!

О. ЧИЖЕНКО.

Львівська область.

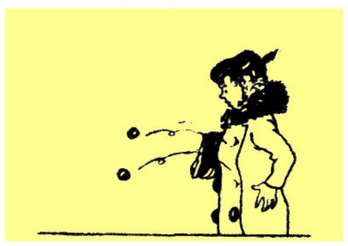

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Як відомо, гудзики витримують і кип'ятіння, і прасування, і хімічні чистки. Є ще серед гудзиків і так звані декоративні, які пришиваються для краси. Але і при красі вони теж повинні бути міцні й витривалі.

Якось побачила я в крамниці дуже красиві гудзики, зроблені на Львівській галантерейній фабриці тресту «Укрпластмас». На етикетці був напис: «Не підлягає кип'ятінню та впливу пари». Я своє пальто ані парити, ані кип'ятити не збиралася,— і тому купила ті гудзики. Пришила їх. Думала навіки, а вони на другий день — до одного повідлітали. І пришивати їх більше не доведеться, бо бляшані вушка залишилися при пальті, а пластмасові кружечки розкотилися яке куди!

От тобі й декоративні гудзики! Дуже незавидний вигляд має Львівська галантерейна фабрика (директор Мельник) на фоні такої бракоробської декорації.

С. НІМАКОВА.

м. Стрий,
Дрогобицької області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Логіка, як відомо, буває незаперечна, невблаганна, залізна й т. д. А от як, приміром, назвати таку логіку?

Мотовилівський лісозавод тресту «Київмебельдеревпром» уже довгий час ніяк не може налагодити розвантаження вагонів. За 4 роки лісозавод заплатив залізниці за простої вагонів понад 130 тисяч карбованців. За ці гроші можна було купити сім автокранів... Та навіщо сім? Досить було б купити лише один автокран, і він звільнив би завод од штрафів, а залізницю від простоїв вагонів. Так немає, кажуть, «асигнувань» на це. Отуди к бісу! На штрафи 130 тисяч крб. знайшлося, а 18 тисяч карбованців на один автокран ніяк знайти не можуть!

Чому Міністерство лісової й паперової промисловості УРСР не спитає керуючого трестом «Київмебельдеревпром» т. Карповця, що ж у такому господарюванні є розумного, що є правильного і взагалі — яка ж тут логіка? Чи не антимеханізаторська часом?

В. МАТУЛЯК,
нач. станції Мотовилівка,
Південно-Західної залізниці.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Заступник міністра промисловості продовольчих товарів УРСР т. Бутенко повідомив редакцію, що факти, опубліковані у фейлетоні «Зустрічайте молочні ріки» (Перець № 20 за 1953 р.), стверділись. Щоб запобігти в 1954 році повторення подібних фактів, міністерство вжило заходів до закінчення не пізніш 15 березня відбудови Бериславського та Голопристанського маслозаводів і проведення ремонтно-підготовчих робіт до початку сезону на інших підприємствах Херсонського тресту «Маслопром». Для посилення технічного керівництва виробництвом, трестові командировано кваліфікованих спеціалістів.

★ У № 21 журналу за минулий рік у фейлетоні «Електропутина» Перець критикував керівників будівництва Богуславської державної ГЕС, які використовували електромотори й електрокабель для своїх власних потреб.

Як повідомив керуючий Українським будівельно-монтажним трестом «Укрсільелектро», начальника будівництва Богуславської ГЕС Долідоніса В. Я. за це знято з роботи.

★ Читач Перця т. Лагодюк (Великомостівський район, Львівської області) повідомив редакцію про те, що голова колгоспу ім. Молотова Сірченко порушує Статут с.-г. артілі, а начальник райуправління сільського господарства Глоба робить незаконні приписки до звітів.

Після втручання редакції начальник райуправління сільського господарства Глоба за незаконні приписки до звітів знятий з роботи. На голову колгоспу ім. Молотова Сірченка накладено суворе адміністративне стягнення.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (278) (на украинском языке). Підписано до друку 27. I. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 00542. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 119. Тираж 125.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejournal.com

ХОКЕЙ З ШАЙБОЮ

Мал. БЕ-ША

Клюшка — з Бонна, шайба — з Вашінгтона.